

ikke kan finde bred politisk enighed til at styrke indsatsen i daginstitutionerne allerede nu fra næste år med den milliard kroner.

Det tredje eksempel, jeg vil nævne, er selve administrationen. Her bevæger jeg mig ind på et stort og meget komplekst område, men det er vores opfattelse, at detailreguleringen fra statslig side på en række sociale områder har nået et omfang, der står direkte i vejen for en kvantitativ sagsbehandling på de her områder i kommunerne.

Jeg kan ikke nå at nævne alle områderne, men jeg vil bare gerne nævne, at hvad vi har udrettet og hvad regeringen har udrettet i de sidste 5 år med hensyn til nye regler og kontrol og skemaer på kontanthjælpsområdet og arbejdsmarkedsområdet, er ikke småting. Og det er vel at mærke regler, hvor kommunerne, hvis de ikke overholder dem, bliver straffet med, at der bliver taget penge fra dem, fordi de ikke får refunderet deres udgifter.

Det betyder, at der ganske roligt og langsomt, men sikkert, sker et skred i den kommunale sagsbehandling over mod de områder, som er tilpas detailreguleret, og hvor man bliver straffet økonomisk, hvis ikke man kan leve op til de regler, som vi har fastsat herindefra. Hvis man er kommune, går man selvfølgelig efter de områder, hvor man skriver op punkt for punkt til nogle bestemte proceskriterier, og hvis ikke man lever op til dem, så bliver man bonet for penge, og så må sådan noget som børn og unge og de mere bløde områder komme i anden række, for ellers mister kommunen penge.

Der har vi altså sat en incitamentsstruktur i gang i de kommunale forvaltninger, som vi ser på med ret stor bekymring. Svaret er naturligvis at bygge en offentlig sektor op på tillid og ansvar i stedet for kontrol og skemaer.

Når det er sagt, kan vi støtte vedtagelsen, fordi den trods alt lapper lidt på de problemer, vi har i kommunerne, men jeg vil ikke lægge skjul på, at hvis det stod til Det Radikale Venstre, gjorde man en langt, langt større forebyggende indsats, end vi har gjort indtil nu.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Og den sidste ordfører bliver fru Line Barfod.

Kl. 11.30

Line Barfod (EL):

Jeg synes, det er godt, at vi har debatten i dag om vold mod familier og børn. Jeg håber så, at

vi, næste gang vi har en sådan debat og får lavet en vedtagelse, sikrer, at vi også gør den ikke-kønsdiskriminerende, så vi får det med, som hr. Tom Behnke var inde på, nemlig at der også er mænd, der udsættes for vold. Jeg tror, det er vigtigt, at vi har med i det samlede billede, at det også er vigtigt at sikre gode vilkår for de få steder, der er til at hjælpe de mænd, der bliver udsat for vold. Det er noget, vi bliver nødt til at have fokus på i årene fremover, fordi det også kan give store problemer.

Så er det jo fint nok med det, man deler ud af puljemidler, og også det, der er lagt op til i vedtagelsen her, om at gå ind og hjælpe, når det er gået galt. Det er selvfølgelig utrolig vigtigt, og det skal vi gøre. Når børnene har været udsat for vold og er kommet i klemme, er det vigtigt, at der sker noget, men det bedste var jo, hvis vi kunne forebygge, at det sker.

Derfor virker det altså noget mærkeligt at høre især regeringen og Dansk Folkeparti, som synes, det er rigtig godt med de her for små plastre, man deler ud rundtom i forhold til de familier, hvor det er gået galt, men som samtidig med den store hølvl kører hen over kommunerne, så de mange steder er nødt til at skære ned.

Det er rigtigt, at nedskæringerne er ujævnt fordelt, men rigtig mange børn oplever, at der er flere børn pr. voksen i børnehaverne, at de voksne ikke har tid til at snakke så meget og være så meget opmærksomme på det enkelte barn og slet ikke har den fornødne tid til at snakke med forældre.

Jeg tror, mange ting kunne undgås, hvis vi sørgede for, at der var flere dygtige voksne i børnehaver og vuggestuer, som havde god tid til at snakke med forældrene, som kunne komme på et besøg i hjemmet, se, hvordan det fungerer der, som kunne snakke med forældrene og give dem nogle gode råd om, hvordan man håndterer nogle børn, som måske af forskellige grunde er lidt vanskelige, kunne hjælpe dem med måske også at tage kontakt til kommunen, hvis der er brug for noget ekstra støtte i en periode.

Jeg tror, vi i vores socialpolitik skal væk fra småligheden. Med bistandsloven i midten af 1970'erne havde man lagt op til, at man netop skulle droppe småligheden og se på, hvad det var, den enkelte familie havde brug for for reelt at kunne komme til at stå på egne ben, men der gik ikke lang tid, før man gik væk fra det princip igen, og i dag bliver alt udmålt i små portioner, og man skal hele tiden søge og søge og søge